

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ (21/8/2011)

Αναγνώσματα:

Απόστολος: Α' Κορ. δ', 9 – 16. Ευαγγέλιο: Ματθ. ιζ', 14 – 23
(Εωθινόν 10^ο, Ήχος α')

Η έννοια της πίστης

Μπροστά σε ένα ανθρώπινο δράμα βρίσκεται ο Κύριός μας, αδελφοί μου Χριστιανοί, όπως διηγείται το σημερινό Ευαγγελικό ανάγνωσμα. Ένας τραγικός πατέρας πλησιάζει και Τον παρακαλεί να θεραπεύσει το παιδί του, το οποίο υποφέρει, ευρισκόμενο υπό την επήρεια δαιμονικών δυνάμεων. Ο άνθρωπος αυτός εκφράζει το παράπονό του για το γεγονός ότι οδήγησε το παιδί του και ενώπιον των Μαθητών, οι οποίοι, όμως, δε μπόρεσαν να το λυτρώσουν από την δύναμη του σατανά. Ο Κύριος ήλεγξε την ελλειμματική πίστη τόσο του πατέρα, όσο και των Μαθητών και αφού επετίμησε το δαιμονικό πνεύμα ελευθέρωσε το παιδί και το παρέδωσε υγιές στην οικογένειά του. Οι Μαθητές εξέφρασαν την απορία τους για την αδυναμία τους να θεραπεύσουν το δαιμονισμένο παιδί και ο Κύριος την απέδωσε στην προβληματική τους πίστη, ενώ επεσήμανε πως η αληθινή και απόλυτη πίστη είναι ικανή να επιτελέσει σημεία θαυμαστά και υπέρλογα.

Ο προβληματικός χαρακτήρας της πίστης των Μαθητών μάς δίδει την ευκαιρία να προσεγγίσουμε το γεγονός της πίστης και να το εξετάσουμε υπό το πρίσμα της σημερινής πραγματικότητας, να το φέρουμε στα μέτρα της δικής μας πίστης, ως Ορθοδόξων Χριστιανών, μελών της Εκκλησίας του Χριστού. Κατά τη διδασκαλία της Εκκλησίας, «Πιστεύω» σημαίνει εμπιστεύομαι, αποδέχομαι, συναινώ. Αποδέχομαι ότι ο Θεάνθρωπος Ιησούς είναι η εγγύηση της προσωπικής μου καταξίωσης, δικαίωσης και λύτρωσης. Εμπιστεύομαι σ' Εκείνον τη ζωή μου όλη, με τις χαρές και τις λύπες της, με τα πάθη και τα προβλήματά της και αγωνίζομαι, με τη δική Του βοήθεια, με το δικό Του λόγο, να βρω την ελπίδα και να κατακτήσω την σωτηρία.

Η πίστη, στη γλώσσα του Αποστόλου Παύλου, ξεπερνά την έννοια της πιστότητας στο Θεό και της εμπιστοσύνης στο θέλημά Του. Αναλαμβάνει την έννοια της αξιοπιστίας εκείνου που δηλώνει άνθρωπος του Θεού, έναντι των άλλων κι έναντι του Θεού. Η αξιοπιστία είναι αγαθό δυσεύρετο σήμερα, ενώ, συχνά, απουσιάζει και από τη ζωή και τους λόγους και των ανθρώπων της Εκκλησίας. Πόσο δύσκολο είναι να βρεθεί σήμερα άνθρωπος που ο λόγος του να είναι συμβόλαιο, να ταυτίζεται και με τις προθέσεις του αλλά και με τις πράξεις του, να μη λειτουργεί ως επικάλυμμα υποκρισίας και κακότητας; Η αξιοπιστία είναι ίδιον των ταπεινών ανθρώπων εκείνων που όντως έγιναν φορείς του

Πνεύματος του Θεού, όντας ειλικρινείς διάκονοί του και όχι αδίστακτοι υπηρέτες του άκρατου εγωισμού, της φιλαυτίας και της κενότητάς τους, στο βωμό των οποίων είναι ικανοί να θυσιάσουν σχέσεις αγάπης και αλληλεγγύης, αλλά και να προδώσουν δεσμούς πνευματικούς.

Άραγε, αγαπητοί μου, πιστεύουμε στην εποχή μας; Είμαστε αξιόπιστοι έναντι Θεού και ανθρώπων, εμείς που δηλώνουμε Ορθόδοξοι Χριστιανοί, που εκκλησιαζόμαστε και τηρούμε με ευλάβεια τα θρησκευτικά σχήματα και τις συμβατικές προς την Εκκλησία μας υποχρεώσεις; Πιστεύουμε πραγματικά και πώς εκφράζουμε την πίστη μας αυτή;

Προ ετών, δημοσιεύθηκε μια πρωτότυπη δημοσκόπηση, με γενικό τίτλο «*Σε ποιόν Θεό πιστεύουμε;*»¹ Τα προϊόντα της έρευνας αποκαλύπτουν την αληθινή εικόνα της Ελληνικής κοινωνίας, όσον αφορά στον τρόπο και στην έκφραση της θρησκευτικής πίστης. Το συντριπτικό ποσοστό των ερωτηθέντων, για την ακρίβεια το 91,6%, δήλωσε ότι πιστεύει στο Θεό. Την ίδια στιγμή το 57,8% αποδέχεται την ύπαρξη των ψυχών και το 57% την ύπαρξη του σατανά. Στην μετά θάνατον ζωή πιστεύει το 46,7% και ακόμη μικρότερο, 45,5%, στην Δευτέρα Παρουσία και στη μέλλουσα κρίση. Ένα αρκετά μεγάλο ποσοστό πιστεύει, τέλος, στην μετεμψύχωση, στα φαντάσματα, στην αστρολογία και στα μέντιουμ.

Τα αποτελέσματα της έρευνας αποδεικνύουν, αν μη τι άλλο, ότι οι νεοέλληνες χαρακτηριζόμαστε από βαθιά και ανησυχητική σύγχυση όσον αφορά στο τί και πώς πιστεύουμε. Παρατηρείται το φαινόμενο ν' αποδεχόμαστε είτε αυτά που μπορούν να δικαιολογηθούν και να ερμηνευτούν από την κρησάρα της λογικής μας, είτε αυτά που μπορεί να αντέξει η ασθενής και αδύναμη φύση μας. Αντί να προσαρμόζουμε τη ζωή μας στο θέλημα του Θεού, προσαρμόζουμε τον Θεό στα μέτρα της δικής μας αδυναμίας, φτιάχνοντας, τελικά, τόσους Θεούς όσοι είμαστε κι εμείς. Αυτό, όμως, δε συνιστά γνήσια και αυθεντική πίστη, αλλά έναν ιδιότυπο και επικίνδυνο πολυθεϊσμό.

Εύλογα αναρωτιέται κανείς: να πιστεύουμε τα πάντα χωρίς έλεγχο; Την απάντηση δίδει ο Άγιος Νικόλαος ο Καβάσιλας: «*Τί χρηστότερο από τις εντολές ή τί αληθέστερο από τις αλήθειες που νομοθέτης τους ήταν ο ίδιος ο Θεός; Αυτός και καθοδηγητής, αφού Αυτός μόνος είναι η αλήθεια, Αυτός ο μόνος αγαθός*»² Η γνήσια και αυθεντική πίστη, αδελφοί μου, είναι αυτή που πραγματώνεται χωρίς όρους και προϋποθέσεις, χωρίς τους κανόνες που υπαγορεύει η ατελής ανθρώπινη λογική που απαιτεί να δει για να πιστέψει. Μια πίστη που, όταν λειτουργεί κατ' αυτόν τον τρόπο, έχει ως αμοιβή να δει, τελικά, αυτό που προσδοκά. ΑΜΗΝ!

Αρχιμ. Ε.Ο.

¹ Ταχυδρόμος, 19/3/2005

² «Περί της εν Χριστώ ζωής», σελ. 219